

ELŐSZÓ

Elio M. Garcia és Linda Antonsson

„Annak kell meglendítenie a kardot, aki az ítéletet hozta.”

„A szeretet a becsület mételye, a kötelességtudat halála.”

„Ha a hatalmasok játszmáját játszod, győzől vagy meghalsz.”

Az ilyen és hasonló kifejezések alkalmazásával *George R. R. Martin* a *Trónok harcában* nem csupán erőteljes drámai helyzeteket, életteli környezetet és összetett karaktereket képes megteremteni, hanem azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy a története – mint minden kiváló történet – szívében a konfliktus helyezkedik el. *Martin* gyakran idézi *William Faulkner* kijelentését, mely szerint csupán egyetlen történet érdemes arra, hogy elmondják: az, amelyben „az emberi szív önmagával kerül konfliktusba”. Ez a konfliktus újra és újra megjelenik *A tűz és jég dala* sorozatban, még hozzá olyan módon, amire 1996-ban (az első regény publikálásának idején) az epikus fantasy-irodalomban nem igazán volt példa. A konfliktussorozat egyik szereplője egy magányos, torz testű törpe volt, akinek komoly erőfeszítéseket kellett tennie annak érdekében, hogy életben maradjon egy olyan társadalomban, amely lenézi őt, de az olvasó azt is nyomon követhette, hogy egy férfi hogyan küzd azért, hogy barátja – a felelőtlenül uralkodó király

– megőrizhesse a trónját, valamint megismert egy anyát, akinek választania kellett a családja és a kötelessége teljesítése között. Martin egyéni, csoport- és társadalmi szinten is olyan összetett morális szövétneket alkotott, amely – komplexitásának köszönhetően – teljes mértékben valószínűsnek tűnt. Annak ellenére, hogy *J. R. R. Tolkien*, az epikus fantasy atyja, és más, hasonlóan jelentős írók inspirálták, Martin külön, új úton indult el, és kaput nyitott az olyan írók előtt, akik az emberi természet és az emberi társadalom sötétebb oldalát szem előtt tartva alkották meg történeteik karaktereit, a cselekmények hátterét.

Amikor bejelentették, hogy George R. R. Martin fantasy-regénysorozatát, *A tűz és jég dalát*, az HBO által, *Trónok harca* címmel filmre adaptálják, a rajongók, akik akkor már közel egy évtizede nyomon követték a sagát, természetesen módon izgatottá váltak és bonyolult spekulációkba kezdtek. Szereposztás, költségvetés, forgatási helyszínek, különleges effektek – a beszélgetések és viták tárgyát ezek, illetve az ezekhez hasonló témakörök képezték. A találgatások közepette a rajongókban mindvégig jelen volt az aggodalom, amelyet egyetlen kérdés váltott ki: milyen híven tudja visszaadni a sorozat Martin regényének hangvételét és valódi mondanivalóját? Elkészült az első évad, adásba került, és most már valamennyien tudjuk, hogy a producerek nem csupán a cselekmény és a karakterek dimenziójában, de a többi síkon és szinten is követték a regény vonulatát, sikeresen szőtték meg a drámát, amelyben a hőseposz elemei kombinálódnak a morális skála két véglete – a szent és az alávaló – között elhelyezkedő karakterek cselekedeteivel.

Az olvasók gyakran kijelentik, hogy a regények éppen morális összetettségük miatt okoznak nekik nagy élményt; megállapítják, hogy a karakterek nem szimplán feketék

vagy fehérek, hanem „a szürke különböző árnyalatait” viselik magukon. A korábbi epikus fantasyk szerzői hajlottak arra, hogy határozottabb, deklaráltabb morális irányvonalak mentén mozgassák a szereplőiket, vagyis a negatív főhősük valamiféle gonosz „Sötét nagyúr” volt, míg a pozitív főhősük – a skála ellentétes oldalán elhelyezkedve – a nyilvánvaló és a legtöbb esetben vegytiszta jóságot testesítette meg. Martin eltért ettől, a sorozatában nem létezik konkrét sötét úr, ő inkább a Hét királyságot a vészjósló katasztrófa árnyékában szétbomlasztó, dinasztikus konfliktusokra koncentrál.

Ezt a bizonyos katasztrófát bizonyos esetekben alávaló kreatúrák okozzák, és az is lehetséges, hogy ezek bemutatása a narratíva végcélja. George R. R. Martin azzal a döntésével, hogy szemmel tartja a karaktereket, folyamatosan mérlegeli emberi tulajdonságaikat, hibáikat, több légiónyi rajongót szerzett magának.

És ezek a rajongók kifejezetten nagyra értékelték a narratíva „érdes realizmusát”. A George R. R. Martin által írt regénysorozat első részeinek megjelenése után született fantasy-regényeken érezni lehet, hogy szerzőik megpróbálták „érdesen” írni, de ez a megközelítési módszer az ő esetükben többnyire öncélú és értelmetlen. A *Trónok harca* utánzatokban nehezen lehet megtalálni a valódi embert, az olyan karaktereket, amelyeket Martin mozgat – az olyan karaktereket, akik időnként iszonyúan szenvednek, de éppen emiatt édesebbnek találják a diadalt, ha végre megszerzik. Amikor kínlódnak, együtt szenvedünk velük. Eddard Stark gondolatait a tisztességgel és az őszinteséggel kapcsolatos kérdések zaklatják fel; Hava Jonnak az esküje és a szerelme között kell választania; Tyrion Lannister mindent megtesz annak érdekében, hogy végre elnyerje az apja elismerését. A belső konfliktusok

tus teljes mértékben illeszkedik a történet súlyához – vélhetőleg ez is oka annak, hogy *A tűz és jég dala* ennyire népszerűvé vált. A felsorolt kérdések, a filozófiai és etikai dilemmák alkotják a tengelyt, amelyen a történet forog. Annak ellenére, hogy a regényben és a képernyőn bemutatásra kerülő problémák egy kvázi középkori lovagi világban jelennek meg (a kastélyok és a személyes becsület világában), a karakterek olyan módon reagálnak a helyzetekre, mint ahogy mi szoktunk, olyan döntéseket hoznak, amelyek hasonlítanak az általunk, a mindennapokban meghozott döntésekre.

George R. R. Martin írása tele van elemzésekkel és utalásokkal, és nem pusztán olyanokkal, amelyek a mesteri módon elmesélt történeteket jellemzik: a sorok között felfedezhetőek az emberi lélek, az emberi természet felderítését célzó vizsgálatkísérletek. Ezeknek a talán nehezen észrevehető, komoly eszmefuttatásoknak, jelenségeknek a részletesebb magyarázata érdekében állítottuk össze ezt a kötetet, amelynek esszéi az etikától a metafizikán át egészen a politikai filozófiáig, különböző témaköröket érintenek. *Eric Silverman* például *Platón* tiszteséggel és boldogsággal kapcsolatos nézeteit boncolgatja, méghozzá úgy, hogy az állításrendszer *Ned Stark* és *Cersei Lannister* egymástól eltérő stratégiájának lencséjén keresztül szemléli. *Henry Jacoby* a tudatosságot vizsgálja egy olyan történetben, ahol mágikus eszközökkel létrehozott lidércek és természetfölötti rémfarkasok léteznek. *Richard Littman* a westerosi világba küldi Hobbes mestert, és azon töpreng, kinek kellene uralkodnia. Ezek persze csak példák, még számos esszé található a kötetben, hála annak, hogy George R. R. Martin nagyon sok olyasmit írt, amivel érdemes, sőt kell is foglalkozni.

És mindez annak a képnek köszönhető, ami hirtelen hasított George R. R. Martin elméjébe, valamikor még 1991-ben, miközben egy science fiction regényt írt. Egy hatalmas farkast látott, amelyet holtan találnak a nyári hóban. Ebből a kis gondolatmagból azután valami hatalmas dolog született, valami olyasmi, amit érdemes elolvasni, amit élvezni lehet, amit érdemes alaposan megvizsgálni.

BEVEZETÉS

És mi van akkor, ha közeleg a tél?

Henry Jacoby

Közeleg a tél; a Fal talán nem tart ki, a Mások talán mindönket megölnék. Igen, minden embernek meg kell halnia – valar morghulis, ahogy Braavosban mondják.

Braavosban azt is hallhatjuk, hogy valar dohaeris – minden embernek szolgálnia kell. Talán az isteneket szolgáljuk? Vagy azokat, akik uralkodnak? Mi értelme bárkit is szolgálni, ha valóban közeleg a tél? Talán az lenne a legjobb, ha bort vedelnénk és elénekelnénk pár strófát a „Medve és szép szűz” dalából...

A Starkok jelmondata arra emlékeztet minket, hogy ébernek kell lennünk, és annak ellenére, hogy zord jövő várhat ránk, fel kell emelnünk a fejünket – amíg még megtehetjük, amíg még a nyakunkon van. Megvan a méltóságunk, megvan a kötelességünk; értelmes és hasznos életet élhetünk. Ahogy Ygritte mondta Havas Jonnak, minden embernek meg kell halnia, de mielőtt erre sor kerül, még élünk.

„A félelem mélyebbre hatol, mint a penge.” Ez az a lecke, amit Arya megtanult braavosi vívómesteréről. Valahányszor arra van szüksége, hogy összekaparjon magában némi belső erőt – mert csakis ennek birtokában képes továbbhaladni –, mindig eszébe jutnak ezek a szavak, ame-

lyek nekünk is sokat segíthetnek. És ha már a jó tanácsoknál tartunk, szerepeljen itt még egy: „A logika mélyebbre hatol, mint a penge.” Ha megfelelő módon forgatjuk, a karddal legyőzhetjük az ellenségünket. Hasonlóképpen a logikát is komoly fegyverré változtathatjuk. Ha megfelelő módon alkalmazzuk, könnyedén ártalmatlanná tehetjük és legyőzhetjük vele ellenfeleinket – legalábbis az érveiket –, méghozzá általában vérveszteség nélkül. Amíg a karddal a testünket védhetjük meg, a logikával az elveinket, a hitünket, az értékrendünket, vagyis pontosan azokat a dolgokat, amelyek meghatározzák, kik vagyunk, és hogyan látjuk magunkat a valóság többi elemével való relációban. *Szókratész* azt mondta, egy jó emberrel semmi rossz nem történhet. Az ember testében nagyon könnyen kárt lehet tenni egy karddal, ám a belső énjén semmiféle penge nem ejthet sebet. Egy erényes és magabiztos ember lelke annyira harmonikus, hogy képes védekezni a vágyak és külső hatások támadásaival szemben.

Igen, a félelem mélyebbre vág, mint a kard, de a logika is ezt teszi. A filozófiában az embernek meg kell tanulni: nem kell félni attól az iránytól, amerre a logika vezet. Mindenki szolgál valakit vagy valamit – a filozófusok az igazság szolgái. Jelen kötet szerzői is ezt vallják magukról. Mivel nem kellett attól tartaniuk, hogy kitépik a nyelvüket, levágják az ujjukat, ha valami olyasmibe ütik az orrukat, olyasmiben kételkednek, amiben nem szokás, szerzőink rendületlenül hajszolták az igazságot. Talán Hobbes sokkal bölcsebb volt, mint sokan hiszik? Vagy éppen ellenkezőleg? Lehet, hogy a lovagiasság alapján véve rossz dolog? Lehet, hogy Robb háborúja mégsem volt igazságos? Talán éppen Arya az, aki megtaníthat minket arra, mi is a zen? Lehet, hogy Ned sokat profitált volna abból, ha *Machiavelli* műveit olvassa... Ap-

ropó, olvasás! A *Sárkányok táncában* maga a nagymester közli velünk, hogy „...egy olvasó ezernyi életet megél... Az az ember, aki nem olvas, csak egyet.”¹

Tehát, lássunk hozzá! Észre se vesszük, és itt a tél.

Jegyzet

1. *George R. R. Martin: Sárkányok tánca, Alexandra Könyvesház Kft., 2014, 521. o.*

ELSŐ RÉSZ

**„Győzöl
vagy meghalsz”**

ELSŐ FEJEZET

Hobbes mester Királyvárba megy

Greg Littmann

Kinek kellene uralnia a westerosi Hét királyságot? Ez a *Trónok harca* és a teljes *A tűz és jég dala* saga fundamentális kérdése. A Lannister lándzsások seregei északra másiroznak Kaszter-hegyről, hogy támogassák az ifjú Joffrey királyt. A királyi Baratheon-ház meghasonlik önmagával, amikor Stannis és Renly, a két fivér egyaránt igényt tart a Vastrónra. Deresben Robb Starkot kikiáltják az Észak királyának, aki senkinek sem alattvalója; a Greyjoyok elindítják félelmetes flottáikat a Vas-szigetektől, hogy megszerezzék maguknak Északot. Eközben a távoli keleten, a dothrakik földjén Daenerys Targaryen, a Hét királyságot háromszáz éven keresztül uraló dinasztia utolsó élő tagja félelmet nem ismerő lovas nomádokból szervez sereget, hogy visszahódítsa hazáját és visszahelyezze a trónra a Targaryen-sárkányt.

Ha eltöprengünk azon, kinek kellene a Vastrónon ülnie, nem pusztán öncélúan járkalunk *A tűz és jég dala* világában: ennek a kérdésnek komoly filozófiai jelentősége van, mivel – Westeros harcos népéhez hasonlóan – nekünk magunknak is el kell döntenünk, ki uralkodjon felettünk. A filozófusok az elmúlt két és fél ezer év során

számtalan politikai teóriát kreáltak. Ezeket az elméleteket úgy lehet a legjobban tesztelni, ha megvizsgáljuk, hogyan működnének elképzelt helyzetekben. Az ilyen vizsgálatokat „gondolatkísérleteknek” szokás nevezni. Ahhoz, hogy az elképzelt helyzeteket – például azokat, amiket *A tűz és jég dalából* ismerünk – gondolatkísérletté változtassuk, csupán annyit kell tennünk, hogy feltesszük a kérdést: vajon hogyan működnének a elméleteink akkor, ha ezek a bizonyos helyzetek valóságosak lennének?

Az egyik érdekes teória *Thomas Hobbes* (1588–1679) angol filozófustól származik. A gondolatsort a *Leviatán* című művében írta le. Vajon ő mit gondolna a westerosi politikai helyzetről? Vajon ő mit tanácsolna a nagy Házak nemeseinek? A véleményét az teszi különösen fontosá és érdekessé, hogy ő gyakorlatilag végigélte a „trónok harcát”: abban a korban, amikor élt, a Stuartok nem csupán Anglia fölött uralkodtak, de Skócia és Írország királyai is ők voltak. A Targaryenekhez hasonlóan a Stuartokat is egy iszonyú polgárháborúban fosztották meg a trónról. A Stuart-házból származó I. Károly királyt (ahogy a Targaryen-házból származó II. Aeryst) a felkelés során megölték, ám Károly herceg, a fia (mint Viserys és Daenerys Targaryen is) elmenekült, száműzetésbe vonult, és azt tervezgette, hogy visszaszerzi a hatalmat. George R. R. Martin regényfolyamának olvasói egyelőre nem tudják, hogy Daenerys visszaszerzi-e a Vastrónt, az viszont történelmi tény, hogy Hobbes tanítványa, Stuart Károly visszatért Angliába, ahol II. Károly néven királlyá koronázták. Hobbes tehát gyakorlatilag végignézte a valódi, brit „trónok harcát”, és közben számos, az emberi természetre vonatkozó megfigyelést tett, majd előállt néhány javaslattal, hogyan kellene kormányozni a népet.

Önző vagy és veszélyes

Aethelmure mester azt írta, minden ember ott hordozza a gyilkosságot a szívében.¹

PYCELLE

Hobbes hitte, hogy az emberek csakis és kizárólag személyes, önös indokok miatt cselekszenek; azt állította, egyetlen ember sincs, aki bármit adna, ha azzal nem magának akarna előnyt szerezni.² Az emberek persze gyakran úgy tesznek, mintha magasabb célokat tartanának szem előtt, például hűséget fogadnak a koronának – ahogy az gyakori volt a Stuartok Angliájában és Királyváron is. A felszín alatt azonban valamennyiünket önző szándékok motiválnak; a felszín alatt valamennyien olyanok vagyunk, mint Kisujj. Alapvetően minden ember önző, viselkedésünknek, tetteinknek csak az esetleges retorziótól való félelem szab határt. Ha az embereket nem kötelezték volna arra, hogy engedelmeskedjenek a szabályoknak, a történelem nem lenne egyéb, mint egyetlen erőszakos anarchiasorozat, „háború, amiben minden ember ellensége minden más embernek.”³

Hobbes szerint a konfliktusoknak három oka lehet:

1.) Az emberek azért harcolnak, hogy megszerezzék szomszédaik javait – mint a barbár klánok, amelyek a Hold-hegyeken keresztülvágó utazókat fosztogatják.

2.) Az emberek azért harcolnak, hogy megvédjék magukat a veszélyektől. Ezt még akkor is megteszik, ha potenciális veszélyről van szó. Robert Baratheon is valami

ilyesmit csinált, amikor meg akarta öletni Daenerys Targaryent, akiről tudta, esetleg veszélyessé válhat.

3.) Az emberek azért harcolnak, hogy dicsőséget szerezzenek, vagyis azért, amiért Khal Drogo, aki a büszkeségét és a kapzsiságát akarta kielégíteni, ellenfelei lemészárlásával.

Amikor mindenki megteheti azt, amit akar, akkor az élet Hobbes szerint „magányossá, szegénnyé, undorítóvá, vadállatává és rövidevé válik.”⁴ Az ilyen káoszban senki sem lehet biztonságban. Időnként még a Ser Gregor Cleganehez hasonló, hatalmas bajnokoknak is kell aludniuk, és amikor ezt teszik, még egy Samwell Tarlyhoz hasonló szerencsétlen kis harcos is megölheti őket. Csak úgy vehetjük elejét a káosz kialakulásának, hogy felállítunk egy szabályrendszert, elfogadjuk, hogy valamennyien feláldozzuk szabadságunk egy részét annak érdekében, hogy valamennyien bizonyos előnyökhöz jussunk. Például, ha te megígéred, hogy nem vágysz fejbe egy harci szekercével, akkor cserébe én is megígérem, hogy nem váglak fejbe egy hasonló szerszámmal. Mindenkinek érdeke, hogy egy ilyen társadalmi egyezség részesévé váljon. Persze, mivel az embereket csakis és kizárólag az önérdekeik vezérik, csak akkor fogják betartani az ígéreteiket, ha ahhoz fűződik érdekük. Megígérheted, hogy nem vágysz fejbe a harci szekercével, de megteheted, hogy amint hátat fordítok neked, azonnal megszeged a fogadalmadat, és ha ez az érdeked, akkor lecsapsz. Annak érdekében, hogy az ilyen ígéretszegéseknek elejét vegyék, az embereknek szükségük van egy *autoritásra*, amely gondoskodik arról, hogy mindenki betartsa a szabályokat. Ha van valaki, aki figyel minket, aki fejbe vág téged a szekercéjével, ha te fejbe vágysz engem a tieddel, akkor bizony kétszer is meggondolod, mit teszel velem, miután hátat fordítottam neked.

A Birodalomnak királyra van szüksége

Amikor Joffrey megfordult, hogy végigtekintsen a termen, a tekintete megakadt Sansán. Elmosolyodott, leült, és beszélni kezdett: „A király feladata megbüntetni a hűtleneket és megjutalmazni az igazakat. Pycelle nagymester, megparancsolom, hogy olvasd fel a rendeleteimet!”⁵

A társadalmi szerződésekre vonatkozó elmélet hallatán azt lehetne gondolni, Hobbes a demokrácia hőse. Nos, nem éppen ez volt a helyzet. Oly nagy igény van arra, hogy a szabályok megszegéséért kiróható büntetésekkel biztosítsuk az emberi önzés visszaszorítását, hogy szükségünk van egy teljhatalmú diktátorra, akinek teljes és feltétel nélküli engedelmességgel tartozunk. Hobbes ezt az abszolút uralkodót *Leviatánnak* nevezte el. (A nevet a héber mitológia hatalmas, tűzköpő tengeri szörnyétől kölcsönözte.) Feltételezem, George R. R. Martin azzal, hogy éppen a sárkányt választotta az egykor teljhatalommal bíró Targaryen-ház szimbólumának, gyakorlatilag Hobbes és a Leviatán előtt tisztelgett – bár az is lehetséges, hogy Mr. Martin sok olvasójához hasonlóan egyszerűen csak szereti a sárkányokat. Hobbes megértette, hogy teljhatalmú uralkodónak lenni annyit tesz, hogy az illető kijelölheti saját utódját is. A Hobbes által ideálisnak tartott

kormánytól éppúgy távol állt a következő diktátor személyének választás útján való meghatározása, mint Westeros királyaitól állt volna. De vajon egy ilyen totalitárius rendszer hogyan képes megfelelni egy olyan társadalmi szerződésnek, amely szerint a mindenkori vezetők hatalma a nép akaratából fakad?

Hobbes úgy hitte, hogy az általa javasolt társadalmi szerződés már régóta létrejött a civilizált, szervezett nemzetek esetében. Európa uralkodói azért léteztek, mert az európaiak barbár és nem szervezett módon élő őseinek elegük lett abból, hogy pokolszerű anarchiában kell élniük. Megállapodtak, hogy a közös jó érdekében behódolnak egy *autoritás*nak, és ígéretet tettek arra, hogy a leszármazottaik is pontosan ezt fogják tenni. Megkötötték a *társadalmi szerződés*, a továbbiakban nem volt szükség azoknak a közembereknek a közreműködésére, akik beleszülettek ebbe a szerződésbe – tőlük csupán annyit vártak el, hogy kérdezősködés nélkül engedelmeskedjenek az autoritásnak. Hobbes felismerte, hogy nem minden államot uralkodó irányít, az ilyen esetekben az embereknek kötelességük létrehozni egy királyságot, amely majd irányítja őket, de miután az uralkodó elfoglalta a helyét, már nem kívánatos, hogy a köznép bármibe beleszóljon.

Analógiaként vizsgáljuk meg azt a módot, ahogy Robb Starkot északon királlyá kiáltották. Robb azért foglalhatta el ezt az autoritás-pozíciót, mert a zászlóhordozói felszólították, uralkodjon felettük.

[Hordó Umber] Robbra mutatott a pengével:

– Ott ül az egyetlen király, akinek hajlandó vagyok tétet hajtani, uraim! – mennydörögte. – Észak királya! – Azzal letérdelt, és a fiú lába elé helyezte a kardját.⁶

Az összegyűlt urak követték Hordó Umber példáját, és nem sokkal később Deres nagycsarnokának gerendáit megrengették a királyt éltető kiáltások. Miután a kevésbé jelentős Házak királyi pozícióba emelték Robbot, többé nem volt joguk ahhoz, hogy megfosszák őt ettől a funkciótól. Ha valamikor mégis megvonták volna támogatásukat, becstelen esküszegővé válnak. Egyébként is, hamarabb tanítottak volna meg táncolni egy rémfarkast, mint hogy megszabják egy Stark uralkodónak, kit választson utódjául.

Hobbes Westerosban

Az a rengeteg eskü... folyton csak esküdni meg esküdni kell. Megvédem a királyt. Engedelmeskedem a királynak. Megőrzöm a titkait. Megteszem, amit mond. Az életemet az övéért.⁷

JAIME LANNISTER

Vajon Hobbes mit gondolna a westerosi helyzetről? Mit tanácsolna a nemeseknek? Csináljunk belőle olyan udvari tanácsadót, mint amilyen Luwin mester és Pycelle nagymester volt. Először is, Óvárosba kellene mennie pár évre, hogy a Fellegvárban megkapja a szükséges oktatást. Ha sikerül elég nagy érdemeket gyűjtenie, elhajózhat Királyvárba. Tegyük fel, hogy 273-ban érkezik meg oda,

vagyis még az utolsó Targaryen király, II. Aerys uralkodásának vége előtt tíz évvel. Tanítóként alkalmazzák, ő okítja a nemes Targaryen gyermeket – vagyis Hobbes pontosan azt teszi, ami Stuart Károly herceg esetében volt a munkája. Királyvárban (ahogy a való életben Károly király Angliájában) az udvar megbecsült tagjai közé tartozik.

Amikor először megérkezik Aerys udvarába, nagyon sok csodáltnivaló dologgal találkozik. Először is, a királlyal, aki fontosnak tartja az erő központosítását. A leviatán, vagyis Aerys vaskézzel irányítja birodalmát, megsemmisíti azokat, akiket az ellenségeinek tart. Aerys udvarában az a törvény, amit a király mond. Még a Király Segítőjét is csupán egyetlen lépés választja el a kivégzéstől – Aerysnek húsz év alatt öt Segítője volt.

Miközben a komoly bűnözőket elevenen elégették, Ser Ilyn Payne nyelvét izzó fogóval tépték ki azért, mert megdöbbenően tréfálkozott. Lady Lysa Arryn udvarában Tyrion Lannister meggyőztette Lysa azon szándékát, hogy megölje őt. Lysa azért engedett Tyrionnak, azért ment bele a párharcba, mert tudta magáról, hogy nem abszolút hatalommal rendelkező diktátor, ezért a saját autoritása fölé helyezte a tradíciók autoritását. Ez történt Aerys udvarában is, amikor Eddard Stark apja, Lord Rickard megkövetelte, tartsák tiszteletben a párharchoz való jogát. Ennek az eseménysornak egészen más kifejelete lett, mint annak, aminek Tyrion volt az egyik főszereplője, ugyanis Aerys – a teljhatalommal rendelkező uralkodó – a tüzet választotta saját bajnokául, ami azt jelentette, hogy élve megégették Rickardot. A Targaryenek jelszava: „tűz és vér”. Ezek a királyok, akik erőből uralkodnak, nem tárgyalnak, nem törekszenek a konszenzus elérésére.